

Sygn. akt III KO 14/16

POSTANOWIENIE

Dnia 31 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,
w dniu 31 marca 2016 r.,
wniosku Sądu Rejonowego w L.,
z dnia 15 lutego 2016 r., sygn. akt III Kp [...],
w przedmiocie ponownego przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi
równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k. – *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 15 lutego 2016 r., sygn. akt III Kp [...], Sąd Rejonowy w L., na podstawie art. 37 k.p.k., ponownie zwrócił się do Sądu Najwyższego „z wnioskiem o przekazanie sprawy III Kp [...], z zażalenia pełnomocnika instytucji wymienionej w art. 305 § 4 k.p.k. tj. Sądu Rejonowego w L. na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej z dnia 7 kwietnia 2015 roku o odmowie wszczęcia dochodzenia do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu”. W uzasadnieniu wniosku wskazano, że instytucją wymienioną w art. 305 § 4 k.p.k. jest Sąd Rejonowy w L., reprezentowany w sprawie przez Prezesa Sądu Rejonowego w L., który wniósł za pośrednictwem pełnomocnika zażalenie na postanowienie o umorzeniu śledztwa, a sądem właściwym do rozpoznania zażalenia jest właśnie Sąd Rejonowy w L.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Ponowny wniosek Sądu Rejonowego w L. o przekazanie przedmiotowej sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu nie zasługuje na uwzględnienie.

Przed wyłożeniem negatywnej decyzji Sądu Najwyższego w przedmiocie złożonego w trybie art. 37 k.p.k. wniosku wskazać należy – jedynie dla porządku – na następujące okoliczności.

Z sentencji postanowienia Sądu Rejonowego w L. z dnia 15 lutego 2016 r., sygn. akt III Kp [...], wynika, że Sąd ten zwraca się do Sądu Najwyższego „z wnioskiem o przekazanie sprawy III Kp [...], z zażalenia pełnomocnika instytucji wymienionej w art. 305 § 4 k.p.k. tj. Sądu Rejonowego w L. na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej z dnia 7 kwietnia 2015 roku o odmowie wszczęcia dochodzenia do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu”. Z przesłanych wraz z wnioskiem akt postępowania przygotowawczego o sygn. akt 1 Ds. [...] nie wynika natomiast, aby w sprawie w ogóle wydano postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia ani też, że w dniu 7 kwietnia 2015 r. w sprawie zapadło jakiegokolwiek inne postanowienie. Analiza akt śledztwa wskazuje bowiem, że w sprawie zapadło postanowienie, ale o umorzeniu śledztwa i to w dniu 17 kwietnia 2014 roku, co też wskazuje wnioskujący Sąd w uzasadnieniu postanowienia z dnia 15 lutego 2016 r.

O ile uchybienia te, chociaż naganne, można potraktować w kategorii oczywistych omyłek pisarskich, które nie uniemożliwiają rozpoznania wniosku przez Sąd Najwyższy, to jednak wniosek Sądu Rejonowego w L. – abstrahując od jego merytorycznych podstaw – nie może zostać uwzględniony.

Wnioskujący Sąd zdaje się bowiem nie dostrzegać, że tożsamy wniosek o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu został już złożony przez Sąd Rejonowy w L. w dniu 24 marca 2015 r. (sygn. III Kp [...]). Postanowienie w tym przedmiocie zostało załączone do akt 1 Ds. [...], którymi z pewnością dysponował wnioskujący Sąd w momencie występowania z kolejnym wnioskiem w trybie art. 37 k.p.k. Co więcej, postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2015 r. (sygn. akt III KO 39/15) wniosek Sądu Rejonowego w L. z dnia 24 marca 2015 r., sygn. akt III Kp [...], w przedmiocie przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, został uwzględniony, a sprawa została przekazana do

rozpoznania Sądowi Rejonowemu w C.. W uzasadnieniu ww. postanowienia jednoznacznie wskazano, że: „Mieć należy bowiem na względzie fakt, że pokrzywdzony sąd reprezentuje Prezes Sądu Rejonowego w L. (art. 51 § 1 k.p.k.) i to właśnie ustanowiony przez ten organ pełnomocnik jest autorem wniesionego zażalenia na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w L. z dnia 17 kwietnia 2014 roku w sprawie 1 Ds. [...] o umorzeniu śledztwa. Prezes sądu sprawuje wprawdzie jedynie administracyjny nadzór nad sędziami, a sferę orzeczniczą chroni zasada sędziowskiej niezawisłości, ale nawet taka "zależność" – jak już wskazywano w orzecznictwie Sądu Najwyższego – jest wystarczającym powodem, aby sędziowie administracyjnie podlegli prezesowi sądu nie rozpoznawali sporządzonych przez niego w postępowaniu karnym środków odwoławczych”. Powyższe sformułowanie kategorycznie wskazywało zatem, jakie powody przemawiają za przekazaniem sprawy Sądowi Rejonowemu w C., ale także eksponowało konieczność rozpoznania przez Sąd Rejonowy w C. zażalenia pełnomocnika Prezesa Sądu Rejonowego w L. na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w L. z dnia 17 kwietnia 2014 roku w sprawie 1 Ds. [...] o umorzeniu śledztwa. Sąd Rejonowy w C. postanowieniem z dnia 16 listopada 2015 r., sygn. akt VII Kp [...], uchylił natomiast zarządzenie prokuratora Prokuratury w L. z dnia 23 lipca 2014 roku o odmowie przyjęcia zażalenia pełnomocnika, a jednocześnie nie rozpoznał zażalenia pełnomocnika Prezesa Sądu Rejonowego w L. na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w L. z dnia 17 kwietnia 2014 roku w sprawie 1 Ds. [...] o umorzeniu śledztwa.

W wyżej nakreślonych okolicznościach obecnie złożony ponowny wniosek o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu należy uznać na bezzasadny, skoro kwestia ta została już rozstrzygnięta postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2015 r. (sygn. akt III KO 39/15). W obecnym układzie zażalenie pełnomocnika Prezesa Sądu Rejonowego w L. na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w L. z dnia 17 kwietnia 2014 roku w sprawie 1 Ds. [...] o umorzeniu śledztwa wraz z aktami sprawy winno być niezwłocznie przekazane Sądowi Rejonowemu w C. celem rozpoznania. Za niedopuszczalną należy bowiem uznać sytuację, w której przez prawie 2 lata – w stosunkowo mało obszernej i niezbyt skomplikowanej sprawie – nie doszło do

sądowej kontroli słuszności decyzji prokuratora o umorzeniu śledztwa, a tego rodzaju procedowanie wymaga niewątpliwie wzmożonego nadzoru i odpowiedniej reakcji ze strony osób odpowiedzialnych za prawidłowe funkcjonowanie sądów powszechnych.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[l.n]